

ΖΟΥΛΙΑ

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΛΙΚΟΣ (1)

Καλέ μου Ψυχάρη.

Πήγες στην έξοχή κι απόμεινα στο Παρίσι δίχως φίλο. Τί δε με γράφεις; Τὸ παράκαμες πιά. Περίεργη ἀρρώστια πού τὴν ἔχεις! τὴ λες ἀγραφιά καὶ γελᾷς. Κάλλια, ἀντίς νά τῆς βρῆς ὄνομα, νά τῆς ἐθουσιᾷς γιατρικό. Τόμους ἀλάκτερος μάς κατεβάξεις κι ἅμα εἶναι νά γράψης γράμμα, ἢ πέννα σου ξερῆ καὶ τὸ καλαμάρι σου γεμάτο ἕμμο. Ἐννοια σου, καλέμου. Μαζί σου θά θυμώσω; Καὶ δὲ σὲ ξέρω; Ποῦ προσταίνεις ἐσὺ νά με γράψης; Ποῦ σ' ἀφίουν ψυχία; Εἶμαι βέβαιος πού στήν Πόλη καὶ στήν Ἀθήνα, μάλιστα στήν Πόλη, ὅλα τὰ περιοδικά, ὅλες οἱ φημερίδες, ὅλα τὰ τοπογραφεία θά σὲ ζητοῦν κάτι νά τοῖς δώσης. Μὴ βλέπης πού σὲ βρίζουν εἶναι ἀλήθεια πού σὲ βρίζουν, ἀδερφέ μου, μὰ σὲ διαβάξουν κι ὅλας. Τί φταιάνεις ἐκεῖ κάτω; Τῆθαλες πάλι με κανένα δασκάλο; Σοῦ βγήκε πάλι στή μέση τὸ Χατζιδουλάκι τοῦ Κόντου. ἢ ξετρούπωσε ἄχαρνα κανένα ἀγνωστο Νεροποντίκι ἀπὸ μέσα ἀπὸ τίς λάσπες; Καμιά φορὰ μού στέλνουν καὶ μένα οἱ βρεκεκεξιάχρηδες κάτι φυλλάδες πού σὲ χτυποῦν. Ἐγὼ τοῖς τὸ εἶπα· δὲ μ' ἀρέσουν ἄρτά. Νὰ κοιτάξης μέσα νύχτα γιὰ μάς καὶ νά σὲ λὲν τέτοις ἀρτίδες, δὲν ταιριάζει κ' εἶναι ντροπή. Ἐσὺ ὅμως, τὸ ξέρω, μήτε τὰ προσέχεις μήτε γυρίζεις νά διῆς. Τραβῆς ἴσια τὴ δόξα σου, σὰ νά μὴν εἶταν οἱ δασκάλοι στὸν κόσμο. Θά μελετῆς πάλι κανένα βιβλίον πού θά μάς ἀραδιάσης με τὴ σειρά τους γενικά, ἀπρόσωπα ζητήματα τῆς ἐπιστήμης. Ἐχεις ἄδικο, Ψυχάρη. Μὴ χολοσκάνης τοὺς δασκάλους, ἀποκοίσου τους καὶ μιὰ φορὰ. Πάρτους ἕναν ἕναν, πὲς πιά καὶ τὸνομά τους, δεῖξέ στήν Πέτρο πού μιλεῖ γιὰ ὅσα μήτε εἶδε σὸνιερὸ του, δεῖξέ στήν Πάβλο πού εἶναι σοριστής καὶ με πονηρὰ παιδικιήσια καμῶνεταί πὺς εἶπες ἐκεῖνα πού δὲ λές, μέτρησε τὰ λάθη του νά χαμηλώσῃ τὴ μύτη, βάλῃ μέσα προσωπικότητες καὶ βρισιές. Ἐτσι χαίρουνται τουλάχιστο οἱ δασκάλοι. Ἄρτά μόνο γυροῦν. Ἀκόμη δὲν τὸ κατάλαβες; Τί ἄθως πού εἶσαι! Ἐσὺ μήτε ξέρεις τὸνομά τους.

Μὴν κάθεσαι ὅλο καὶ σπουδάξῃς. Ἀχ! καημένε μου Ψυχάρη, ἔφησε πιά καὶ σὺ τίς μεγάλες τίς δουλειές, τὴ γλώσσα καὶ τὴ γλωσσολογία. Θέλεις νά σὲ πῶ τὴν ἀλήθεια; Δὲν ἀξίζουν ὅλα ἄρτά· ἕνα πράμα μόνο ἀξίζει ἢ μικρούτσικη, ἢ λίγη μας ἢ ζωή. Πολὺ καλλήτερα ἀπὸ μένα σὺ ξήγησε, εἶναι τόσα χρόνια καὶ χρόνια, ὁ γέρος μας ὁ Ἀριστοτέλης. Νὰ νοιώθης πὺς νοιώθεις καὶ νά συλλογιέσαι πὺς συλλογιέσαι, ἄρτὸ εἶναι ζωή. Πόνεσε, βασανίσου, δὲν πειράζει τουλάχιστο ζῆς. Τί εἶναι ἡ ἄφτυχία; Μιὰ ἐνέργεια. Φτάνει κάτι νά κάμνης, κάτι νά νοιώθης, κάτι νά συλλογιέσαι καὶ νά ξέρης πὺς συλλογιέσαι καὶ πὺς νοιώθεις· τότες ἐξήσες, σῶναι. Ἐκεῖ πού πιά δὲν εἶναι ἐνέργεια καμιά, ἐκεῖ πού σὲ κατάντησαν ὅλα ἀδιάφορα, πού γιὰ τίποτις δὲ σὲ μέλει, ἐκεῖ μὴ γυροῦν τὸν παράδεισο, ἂν καὶ φαίνεται καταδεισὸς νά μὴν ἔχῃς ἐννοιας, πίκρας καὶ καημοῦς. Κάλλια τὴν κόλαση παρὰ τέτοια παράδεισο. Δύσκολο, φίλε μου, νά ζῆ μόνη, ἐρημὴ ἢ ψυχὴ πὺς θέλεις τότες νά ἐνεργήσῃ, νά μὴ σὲ δουλειά, νάγαπήσῃ ἢ νά μισήσῃ; Δὲν ἄκουσες τί λέει ὁ γέρος; «Μονώτῃ μὲν οὖν χαλεπὸς ὁ βίος· οὐ γὰρ ῥῆδιον καθ' αὐτὴν ἐνεργεῖν συνεχῶς, μεθ' ἐπιπέων δὲ καὶ πρὸς ἄλλους ῥῆον.»

Ἦσως ἐκεῖνη τὴν ὥρα εἶταν καὶ κείνος μόνος.

Ζῆσε, καλέ μου, καὶ σὺ μὴ διαβάξῃς πάντα βιβλία· προσπάθησε νά διαβάσῃς λιγάκι καὶ μέσα στήν καρδιά μας τί γράφει. Μὴν κλειδώνεσαι στή βιβλιοθήκη σου ὁλημερίς. Ἐβγα ὄζω, νά πάρῃς τὴν ἀναπνοή σου. Πὲς μας τὰ πάθη πού πανοῦμε, κουδέντισε με τὴν ψυχὴ μας, μὴν πολεμῆς ὅλο νά καταπείσῃς τὸ νοῦ μας. Ψυχὴ ἔχουμε· ὁ νόος σὰ νά μάς λείπῃ ἀκόμη. Ἄς κάμουν τὸ ἴδιο κ' οἱ δασκάλοι. Ἄς ἀφήσουν τὸν Κόντο κι ἄς κοιτάξουν τὴ ζωή. Δὲ με βλέπεις ἐμένα; Ἐσὺ, φίλε μου, ξέρεις τί ἔπαθα καὶ τί εἶδα. Κι ὡς τόσο τίποτις δὲ λυποῦμαι. Οἱ ὥρες ἐκεῖνες εἶταν οἱ μόνες ὥρες τῆς ζωῆς μου.

Δὲν εἶμουν καὶ γὼ μιὰ φορὰ σὰν καὶ σένα; Με γνώρισες παιδί καὶ με θυμάσαι. Ὁρμητικὸς, γενναῖος — κ' ἕνα φιλότιμο! Φιλότιμο ρωμαϊκό, τί θὲς παραπάνω; Νά μὴ με ξεπεράσῃ κανένας, παντοῦ νά φανῶ πρῶτος στήν τέχνη καὶ στήν ἐπιστήμη, κάτι νά εἶμαι, νάκουστὴ τὸνομά μου.

(1) Ἰδὲ σελ. 177.

ΟΘΩΜΑΝΟΣ ΠΑΙΖΩΝ ΣΑΝΤΟΥΡΙ

χειρίζεται πᾶσαν τὴν ρητορικὴν του καὶ παιστικὴν του δεινότητα ὕπως μετ' ἀπαίτησιν. «Μὰ αὐτὴ εἶνε τρέλλα, φίλε μου· εἶναι ἰδιοτροπία» μοὶ ἔλεγον ἐν τῇ ἡδυτάτῃ αὐτῶν ῥωμαϊκῇ προσφορᾷ αὐτὸς τε καὶ ἡ κυρία του, ἦν μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐπισκέφθη. «ἀδύνατον ἄλλως τε, προσέθετον, νὰ ἴδατε πάντα τὰ ἀξιοθέατα τῆς πόλεως μας· ἴδατε τὴν ὁδὸν δεῖνα; ἐπισκέφθητε τὴν πλτεῖαν τάδε; Μείνατε καὶ σὰς ὑπόσχομαι νὰ σὰς κάμω νὰ ἴδῃτε πολλὰ πράγματα, ἔλεγεν ὁ μαρκήσιος, διὰ τὰ ὑποῖα δὲν θὰ μετανοήσατε!»

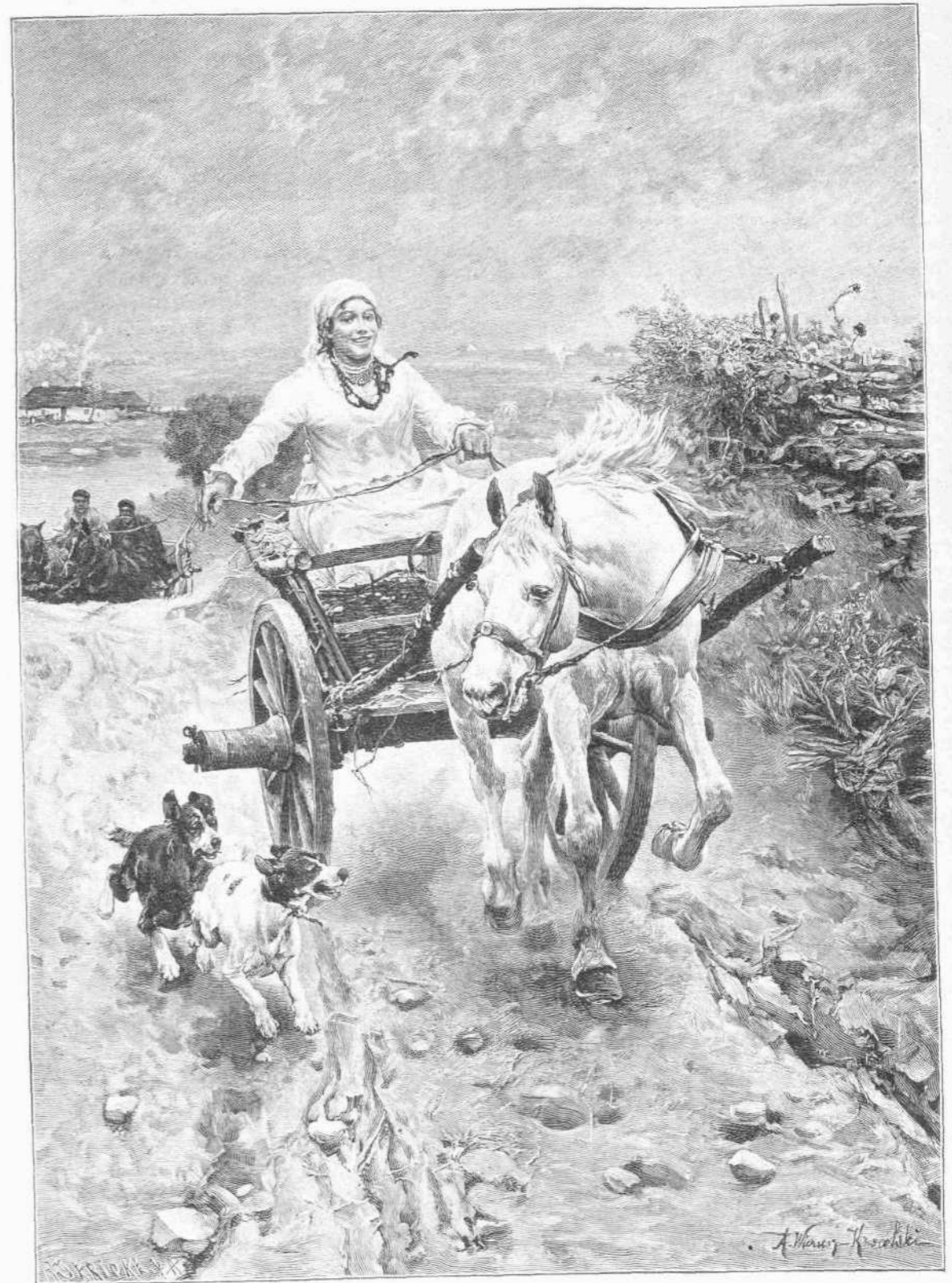
Ἐκὼν ἢ ἄκων, ἀγνοῶν, ἐπεισθὼν εἰς τὰς εὐγενεῖς παρακλήσεις καὶ τοὺς ἐξορισμούς καὶ ἀπερᾶσις νὰ παρατείνω ἐπὶ τρεῖς ἔτι ἡμέρας τὴν ἐν Ῥώμῃ διατριβὴν μου· μοὶ εἶχεν ὅμως κινήθῃ καὶ περιέργεια μεγάλη ἐπὶ ταῖς ὑποσχέσεσι τοῦ φίλου μου περὶ ὧν ἐμελλον νὰ ἴδω. Καὶ τῇ ἀληθείᾳ αἱ νέαι προσδοκίαι μου καὶ αἱ ὑποσχέσεις του δὲν διεψεύσθησαν. Πολλὰ πράγματα ὁ ξένος οὔτε ἐν τῷ Βέδεκρο, οὔτε ἐν ἄλλῳ τινι ὁδηγῷ τῆς Ῥώμης εὕρισκον· πρέπει νὰ εἶναι Ῥωμαῖος διὰ νὰ τὰ εἰδεύσῃ, ἢ τοῦλάχιστον νὰ ἔχη περὶ τὴν ἐν Ῥώμῃ διακονίαν του ἐπὶ πολὺ καὶ νὰ ἔχη ἰκανὴν γνωρμίαν πρὸς ἀνθρώπους καὶ βιβλία.

Ἡ Ῥώμη ὑπέστη κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους μεγίστας μεταβολὰς ὡς πρὸς τὰς οἰκοδομὰς καὶ τὴν ρυμοτομίαν, μεταβολὰς ἃς ἀπῆται ἡ σκληρὰ ἀνάγκη τοῦ μετασχηματισμοῦ τῆς νέας πρωτεύ-

ΟΘΩΜΑΝΟΣ ΠΩΛΩΝ ΜΟΥΧΑΛΕΜΠΙ

ούσης τῆς ἠνωμένης Ἰταλίας ἐν τισὶ διαμερίσμασιν αὐτῆς. Αἱ μεταβολαὶ αὗται ὑπῆρξαν ἀμείλικτοι, σχεδὸν ἐρημώσεις καὶ καταστροφαὶ παντὸς παλαιοῦ καὶ ἀπρηχαιωμένου. Κραυγὰς ἀπελπισίας καὶ διαμαρτυρήσεων πολλάκις ἔφρηξαν οἱ λόγιοι καὶ ἀρχαιολόγοι, οἱ καλλιτέχναι καὶ οἱ ἐκασιτέχναι, καὶ πάντες οἱ γνωρίζοντες τὴν παλαιὰν, γραφικὴν, παπικὴν Ῥώμην. Ἄλλ' αἱ κατὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς ἐγχωρίου ἀρχῆς αἰτιάσεις καὶ τὰ παράπονα ἀρχαιοφίλων καὶ ἰδιοτρόπων περιηγητῶν ἠδύνατον νὰ κατισχύσωσι τῶν ἀπαιτήσεων τῶν νέων χρόνων καὶ τοῦ νέου καθ' ἡμέραν βίου; Μὴ ἀρὰ γε ἡ αἰωνία νεότης τῆς ἀνθρωπότητος δὲν ἐγκρίεται ἀκριβῶς εἰς τοῦτο, ὅτι δὲλα δὴ τὰ παλαιὰ ἀνανεοῦνται, τὰ ἀχρηστικὰ καὶ πεπαλαιωμένα μεταποιοῦνται εἰς χρήσιμα κατὰ τὰς παρούσας ἀνάγκας; Οἱ ἀρχαιολόγοι καὶ οἱ καλλιτέχναι διαμαρτυρούμενοι ἀνέκραξαν ὅτι ἡ πάλαι Ῥώμη αὐτόχρημα κατεστᾶρη, ἡ Ῥώμη ἐκείνη τῆς Δημοκρατίας, τῆς Βασιλείας, τῆς Αὐτοκρατορίας. Ἀλλὰ τὸ ἄκαμπτον νέον σχέδιον τῆς πόλεως καὶ ἡ ρυμοτομία κωφεύουσιν εἰς ταῦτα καὶ χωροῦσιν ἀμετακλήτως ἐρημωζόμενα πάντοτε— ἡ τέχνη ἐξαφανίζεται πρὸ τῆς δικαίως ἢ ἀδίκως λεγομένης ταύτης προόδου, πολλὰ δὲ, ἰδιαίτερος ἀγαπητὰ ἐν Ῥώμῃ, ἰδιότροπα καὶ ἰδιόρρυθμα πράγματα μεταβάλλονται πρὸ αὐτῆς εἰς σωροὺς ἐρείπῳ ν. οὗς ἰσοπεδοῦσιν οἱ σκιπανάις καὶ οἱ καρραγωγαῖς. Εἰς δὲ τοὺς ἀρ-

ΠΡΩΙΝΗ ΑΡΜΑΤΟΔΡΟΜΙΑ
Εἰκὼν Α. Βιρουτζ Κοβάλτσου

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

Γνωρίζω κάποια μυστικά που δεν τα ξέρουν άλλοι!

Αφού ξεχώρισες απ' την αγκάλη,
 'Απ' την αγκάλη του Παντός — πριν της Ζωής το κύμα
 Σε όριεν 'ς τάκοιγιάλια μας με κόρης άγγό σχήμα, —
 Αφού ξεχώρισες, Ψυχή λευκή 'σά' Γαλαξίας.
 'Απ' τή γαλήνη της άνυπαρξίας,
 Ένοιωσες πρώτα τή ζωή μέσα 'ς της γής τὰ πάθη,
 'Ακίνητη, άνεργη, θολή, καί δίχως νου καί πάθη.

Πετράδι πρωτοβρέθηκες βαθεία 'ς άνύλια μέση,
 Καί μιάν ήμέρα σκόρπισες λευκή φευγγοβολιά.
 Μά πριν στολίσης κανενός τὸ χέρι,
 Καί στέμια πριν πλουτίσης βασιλιά,
 'Η Μοῖρα ήθε τή λάμψη σου νά κόψη,
 Καί χάθηκες, κι' άλλαξες όψη!

Κι' άκόμ' άνέβης ένα σκαλοπάτι,
 Τή σκάλα τήν τεράστια, τή Ζωή,
 Κ' έγεινες κείνο όλόλευκον' αλλά ποιοτὸ ένα μάτι
 Νά σ' άντικούση, καί ποιοτὸ νά σε χαϊδέψη μιά πνοή,
 'Η Μοῖρα σ' έξεροίζωσε, μαράθηκες, καί πάλι
 Μορφήν έδέχθης άλλα.

Άλλη άκριβότερη μορφή με πιό σοφά στολίδια
 Καί, κύκνος, γλυκοτάραξες της λίμνης τὰ νερά.
 'Αλλά όμως πριν ανοίξης τὰ φτερά
 Γοργά για μακρονά ταξείδια,
 'Η Μοῖρα έκάρφωσε τὸ πέταμά σου,
 Καί πέθανες, κι' ανοίχθηκαν άλλοι ούρανοί μπροστά σου.

Άλλοι ούρανοί κατάβαθοι καί ασύγκριτοι, κ' εφάνη
 Στὰ νυχτωμένα μάτια μας όλόφωτη παρθένα!
 'Αλλά όμως πριν νά κάνης
 Τήν εύτυχία μιᾶς καρδιάς που είχε πλασθῆ για σένα,

Της Μοῖρας ήταν ή βουλή,
 Καί σ' έβαλαν νά κοιμηθῆς πάλι βαθεία 'ς τὸ χῶμα...
 Ψυχή, ποιό σχήμα σε προσμένει άκόμα;
 Ποιός κόσμος φραιότερος, παρθένα, σε καλεί:

— Άλλά γνωρίζω κάποια μυστικά
 Που δεν τα ξέρουν άλλοι... —
 Δεν άνομενίζεις πλέον γλυκά γλυκά,
 Δεν σε τραβάει κανένα περιγιάλι.

Δεν έχεις πιὰ καρδιά, εύωδιά καί άκτίνες καί φτερά,
 Καί δεν σε ξεχωρίζει πιὰ θωριά, έμμορφή καμιά,
 Δεν σε μεθάει τὸν κόσμον πιὰ ή χαρά,
 Τὸν κόσμου δεν σε δέον' ή τροκινιά.

Τίποτε πλέον τ' όνειρο τὸν κόσμου, — όνειρο πλάνο, —
 Τίποτε πλέον 'ς τὰ μάτια σου δεν θά τὸ ξαναφέρῃ,
 Ψυχή, ν' άπλώση δεν μπορεί πλέον σ' έσένα επάνω
 'Η Μοῖρα σιδερένιο χέρι.

'Η θεία τὸν Παντός δικαιοσύνη,
 'Η όλόγρυπνη, τήν άφραστων άνάπαυσι σου δίνει,
 Γιατί από τή στιγμή τή μακρονή
 'Οπου ξεχώρισε Ψυχή λευκή 'σά' Γαλαξίας
 'Απ' τή γαλήνη της άνυπαρξίας,
 'Αδολη, πάναγνη έξπες, έλαμψες, μωσχομύριες.

Γι' αυτό μέσ' 'ς τή γαλήνη τήν παντοτεινή,
 Μέσ' 'ς τήν ασάλευτη γαλήνη έγύρισες!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑΤΟΣ

Άγιοροῦται τῇ καρδίᾳ Δ.

Έχει κόμη καστανήν, οφθαλμούς γλαυκούς, πρόσωπον ροδοχρουν καί τὸ δέρμα της εἶνε άπαλόν ως γνοῦς ροδακίνου, διαφανές καί άδρόν ως ή άτιμοσράτρα τοῦ άπτικοῦ ούρανοῦ κατά τήν ώραν της δύσεως. Τὰ χεῖλη της άποτελοῦν αἰματόχρουν άνοιγμα ἐπὶ της οφθαλμῆς ωχρότητος τοῦ προσώπου καί όταν ήμικνοίγωνται, οὐ δόντες άκτινοβολοῦν έκλευκοί, ως ήλιος διαγελῶν μεταξῦ δύο πορφυρών νεφελῶν. 'Όλοι αἱ αναρρικιάσεις τοῦ πάθους, όλα αἱ άνοπομονησίαι τοῦ πόθου, ή μέθη ὅλη της εγκυταλείψης διέρχονται δι' αὐτῶν. 'Ω! τί θά έλεγον, εάν ἐτόλμων νά ἐμυλήσωσιν, αν δεν ἐπάγωναν ἐπ' αὐτῶν τὰς λέξεις τὸ καθήκον καί αἱ υποκριτικῆς κοινωνίας υποχρεώσεις. Ποῖος θά ψάλλῃ τὸ τραγούδι τῶν ἐρυθρῶν χειλέων ἐπὶ της κλίμακος τῶν λευκῶν δόντων καί ποῖα λῦρα ούράνιος θά ἀποδώσῃ τὰς θείας συμφωνίας... 'Η φωνή της γίνεται σιγανωτέρα, ως όταν άκούη τις τοὺς άγγέλους ἐν όνειρῳ, καί οὐ μεγάλοι ὕγροι οφθαλμοί της λαμβάνουσιν έκφρασιν δειλιάς γλυκυτάτης, αἰδημοσύνης άνεκράτατου. Έχει τήν νογελή καί άόριστον χάριν της Ανατολίτιδος καί τὸ αἰθέριον θέληγτρον της γυναικῆς της Δύσεως. 'Ομιλοῦσα κλίνει διὰ κινήματος χαριστάτου τήν κεφαλήν καί μειδιᾷ διὰ τῶν οφθαλμῶν, διὰ τῶν χειλέων, δι' ὅλου τοῦ σώματος. Τήν εἶδον σήμεραν κατά τήν ἐμυλλώδη πρῶϊαν' ἐπεριπάτει μεταξῦ δύο φίλων, νεύουσα χαμαί, με ήμικλείστους τὰς βλεφαρίδας, ως αν διὰ μέσου τοῦ κοινοῦ τοῦ πεζοδρομίου ήκαλοῦθε: τὸ μύχιον της καρδιάς της όνειρον' ή κυανόχρους εσθῆς της εἴχε τὸ πρόσωπόν της καί εδάδιζε σοβάρᾳ με τὸ έλαφρόν καί νογελές βάδισμά της.

Τήν συνήτησα εἰς τὸν χορόν. 'Ανεδύετο ὠραία ως θεά από τοῦ λεπτοῦ κυανοῦ περικορμίου της καί ή λάμψης τῶν φώτων άντηγάξεν εἰς τοὺς οφθαλμούς της φλόγας πυρκαϊῶν. Καί ή καρδίαι μου ήρχισε νά πάλλῃ' έννόησεν ὅτι έμελλε νά έρασθῆ, 'Ηθέλησε ν' άντισταθῆ' άλλα τὰ ψήγματα τοῦ σιδήρου ήμποροῦν ν' άντισταθῶσιν εἰς τήν ελξιν τοῦ μαγνήτου: 'Εδῶθην ὀλοκλήρος. Τήν εἶδα ἔκτοτε σπα-

νίως, πολὺ σπανίως. Παρήλθον ήμέραι, έδδομάδες καί ή καρδίαι μου, ὅσον παρήχετο ὁ καιρός, έγέμιζε περισσότερο από τήν εἰκόνα της. 'Ω! τί νύκτες άγρυπνοί, τί ήμέραι χωρίς άλλην σκέψιν ἐκτός αὐτῆς! Τί άμείλικτος ἐπιβολή της εἰκόνας, ήτις παρίσταται πρὸ ήμῶν κυρίαρχος, τοῦ ένόματος τὸ ὅποιον τὰ χεῖλη ψιθυρίζουσιν άσυνειδήτως! Τήν προσδοκίαν της συναντήσεως εἰς συγκυρίαν ἐπισκέψεως ή περιπάτου, εἰς τὸ πλαίσιον θεωρεῖται θεάτρον, ή ἐν μέσῳ της φαντασμαγορίας χοροῦ τινός, τοὺς διαφόρους συνδυασμούς, τὰς άπατηλάς ἐλπίδας, τὰς αἰρηνηδίας άπογοητεύσεις, ὅλας τὰς εὐτυχίας καί ὅλας τὰς πικρίας, ὅλα, ὅλα τὰ έδοκίμασα, ὅλα τὰ ήσθάνθην.

Καί άντεπαρῆλθε πρὸ ὅλων αὐτῶν χωρίς νά έννοήσῃ τίποτε. 'Επέρασεν ἐμπρὸς από τήν λύπην μου χωρίς νά τήν ύποπτευθῆ' σκληρά καί άμείλικτος εδασάνισε τήν καρδίαν, ή ὅποια ήθελε νά της έξομολογηθῆ τήν πίστιν της καί της ὅποιος ὁ έρωτικὸς ὕμνος εἴζεπνεεν έναγωνίως.

'Εσπέραν τινα εἰς τὸν χορόν, έκράται πληθος άνθῶν καί μοῦ εἶπε φιλομαεῆς: «'Εξν δὲν ήτο πολὺ ἀσήμαντον τὸ δῶρον, θά σὰς προσέφερα αὐτὸ τὸ άνθος». Δὲν εἴξεύρει ὅτι τὸ πτωχόν άνθος, τὸ ὅποιον προσεφέρθη οὕτως εἰς τήν γωνίαν μιᾶς θύρας ὑπάρχει άκόμη, μακραμμένον καί άσμον μεταξῦ τῶν σελίδων τοῦ βιβλίου, ζῆ ζωντανόν καί εὐώδες εἰς τὸ βᾶθος της καρδιάς μου. 'Ενθυμεῖται αν τὸ δῶρόν της: Γνωρίζει ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου τοῦ χοροῦ μοῦ έδωκεν ἐν άνθος: Εἴξεύρει... 'Όχι! δὲν εἴξεύρει, δὲν ένθυμεῖται τίποτε.

Τί εἴμεθα λοιπόν οἱ άνθρωποι καί πρὸς τί ή ζωή, ἀπὸ ἄρκουδν δύο λαμπροί εἰλικοβλέφαροι οφθαλμοί καί λευκόχρουν πρόσωπον με ἐρυθρά χεῖλη διὰ νά μὰς κάμῃ νά λησμονήσωμεν ποῖοι εἴμεθα, τί κάμνομεν, νά μὰς κάμῃ νά λησμονήσωμεν ὅλας μὰς τὰς σκέψεις καί ὅλας τὰς φιλοδοξίας: 'Ω! τήν ψυχῆν μου καί ὅτι, έχω εἰς τήν ψυχῆν μου, θά τὰ εἶδα δι' αὐτήν. Τὰ προσφιλέστερά μου όνειρα τὰ θυσιαζῶ χάριν αὐτῆς. Τὰς άνακμήσεις μου τὰς

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

ἀκριβωτέρως τὰς καταθέτω εἰς τοὺς πόδας τῆς !
Καὶ ποῖα εἶνε ; Ἀπὸ ποῦ ἔρχεται ; Μὲ γνωρίζει
κάν ; Τὴν γνωρίζω ;

Καὶ διατί δὲν τῆς ὠμίλησα ; Διατί δὲν ἀρῆκα τὴν
κραυγὴν τῆς ἀγάπης, τὴν κραυγὴν τοῦ πάθους νὰ
διαφορῶν τὸ στήθος μου ; Εἰξεδύρω καὶ ἐγὼ ;

Καὶ ἔγραψα τὴν σελίδα αὐτὴν ἄλλὰ πρὸς τί ;
Θὰ στραφῆ νὰ με ἴδῃ κἀν ; Θὰ ἐξακολουθῆ νὰ
βαδίζῃ ἀτυχεῖώς καὶ ἀναγινώσκουσα τὰς σελίδας
αὐτὰς, πλήρεις ἀπὸ τὴν ἀνάμνησιν τῆς, θὰ εἶπῃ ;
Ποῖα νὰ εἶνε αὐτὴ—καὶ δὲν θὰ ἐνοήσῃ.

Τετάρτη.

GEORGES BOURDON

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά

Ἐξεδόθη γερμανικὴ μετὰφράσις τῆς
Ἀθηναίων Πολιτείας τοῦ Ἀριστοτέλους ὑπὸ Franz
Poland.

Ἐπιστημονικά

Ἐπὶ τῇ 300 ἐπετείῳ τῆς ἐφευρέσεως
τοῦ μικροσκοπίου θὰ γαίη τὸν προσεχῆ Αὐγουστον
ἐκθεσις ἐν Ἀμβέρσῃ ἐχούσα διεθνή χαρακτῆρα.

Καλλιτεχνικά

Εἰς πανηγυρισμὸν τῆς ἐβδομηκον-
ταετηρίδος τοῦ Βίγγωβ ὁ διασημὸς προσωπογράφος
Φραντς Λέμππαχ φιλοτέχνησεν τὴν εἰκόνα αὐτοῦ κατ' ἐν-
τολήν τῆς Βερολιναίας Ἱατρικῆς Ἑταιρίας.

— Ἀγγλὸς φιλόσοφος τῆς ἡμετέρας ἀνω-
νομίας ἐδήλωσεν ὅτι προσφέρει 80 χιλιάδας λίρας
στερλίνας πρὸς ἀνύδρυσιν καλλιτεχνικῆς πινακοθήκης
ἐν Süd Kensington, ἢ ἡ κυβερνησις δωρῆ τὸ κα-
τὰλλήλον πρὸς τοῦτο γῆπεδον.

— Τὸν προσεχῆ Ἰουνίον θὰ γαίη ἐν
Κολοραδῷ καλλιτεχνικὴ ἐκθεσις βιβλιδίων. Μὲχρι
τουδε προσηνεύθησαν ὑπὲρ τὰ 1000 βιβλίδια, ὧν τινα
βαρυτιμώτατα.

Θεατρικά

Ὁ Ἀκυρόντιος Βάρρετ, ὁ μετὰ τὸν
Βοὺβ ἐπιφανέστατος τῶν Ἀμερικανῶν ἠθοποιῶν, τῶν
πρωταγωνιστούντων εἰς σκιεπῆρεια θεατρικά, ἀπέθανεν
ἐσχάτως ἐν Νέα Ἰόρκῃ ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας. Ὁ
Βάρρετ ἦτο 53 ἐτῶν καὶ ἀνῆλθεν ἐπὶ σκηνῆς δεκα-
πενταετῆς.

Πανοῖα

Νέος αὐτοκρατορικὸς θρόνος, κατὰ
δικταγὴν τοῦ Αὐτοκράτορος Γουλιέλμου, ἐστήθη ἐν
τῇ Λευκῇ Αἰθούσῃ τοῦ ἐν Βερολίῳ Βασιλικῷ Πα-
λατίῳ, ὅπου κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος ἐστήθη καὶ νέος
βασιλικὸς θρόνος. Ὁ αὐτοκρατορικὸς θρόνος ἐφιλοτε-
ργήθη κατὰ σχέδιον τοῦ καθήγητοῦ Δέπλερ.

— Συνέστη ἐν Παρισίοις ἐπιτροπὴ
σκαπὸν ἐχούσα τὸν πανηγυρισμὸν τῆς ἐκατοστῆς ἐπε-
τείου τῆς γεννήσεως τοῦ Παπα Πίου. Μελετήται δὲ
καὶ ἡ ἰδρυσις μνημείου ἐν τῇ γενεθλίῳ αὐτοῦ Sini-
gaglia.

— Οἱ «Καίροισι» τοῦ Λονδίνου ἀρῆκαν
περίσσευμα κατὰ τὸ λήξαν ἔτος 2 ἑκατομμύρια λίρων
στερλίνων εἰς τὴν ματορικὴν ἑταιρίαν εἰς τὴν ἀνήκουσι.

— Διὰ τῆς ἐν Χικαγῶ Πανακόσμιον
Ἐκθεσιν συνέστη Ἐπίτιμος ἐπιτροπὴ ἐκ κυριῶν, τῆς
ὅποιας μέλη εἶνε, πλὴν ἄλλων, ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγ-
γλίας ἡ πριγκίπισσα τῆς Οὐαλλίας, ἡ πρῶτη αὐτοκρα-
τειρα Εὐγενία, καὶ ἡ κυρία Στάνλεϋ.

Φιλτάτε φίλε τῆς Ἑστίας, ἀπὸ οἰανδήποτε ἐξήγη-
σον ἰδικήν μας, δι' ἣν ἄλλως εἴμεθα ἀκατάλληλοι,
μὰ ἀπαλλάττει ἡ ἐξῆς περικοπή, ληφθεῖσα ἐξ ἐπι-
στολῆς αὐτοῦ τοῦ κ. Ψυχᾶρη πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς
Ἑστίας: «... Ὁ τύπος Ζούλια εἶναι ὁ μόνος ὀρθός.
Ἄλλοις λέει ζήλια, ἄς εἶναι καὶ βαρκαρῆς, τῷμαθε
ἀπὸ κανένα δάσκαλο. Νὰ τὸ ζετάσετε τὸ πρῶμα,—
γιατί ἀξίζει,—νὰ πᾶτε ἐναν ἕναν ἐκείνους ποῦ τὸ
συνήθιζον καὶ θὰ διῆτε πῶς εἶναι δασκαλισμός. Ἐνας
ποῦ γάνει τὰ λογικά του, δὲ ζηλεύει, ζουλεύει, εἶναι
ζουλιάρης, ἔχει ζουλικα. Κι ὁ δάσκαλος, ἅμα ζουλέψῃ
μὲ τὰ σωστά του, θὰ ζουλέψῃ μὲ σὺ. Εἶναι καὶ πο-
λύτιμος τύπος, γιατί βλέπουμε ποῦ καὶ τὸ ἠ ἔγινε σὺ,
κι ὄχι μόνο τὸ ν' νὰ καταστρέφουμε πῶρα τὴν ἱστο-
ρικὴ γραμματικὴ καὶ νὰ βγάλουμε τὸ σὺ, δὲ γίνεται.
Θὰ χάθῃ ὁ κόσμος. Ὁ Κοραῆς συνήθιζε τὰ τέτοια
ἐμεῖς σήμερα πρέπει νὰ ζεσυνήθισουμε τὸν Κοραῆ.
Μὰ δὲ μὲ φαίνεται καὶ νὰ εἶναι τόσο τὸ κακό. Τόσοι
Ζούλια δὲν τὸ γνωρίζω καὶ νὰ εἶστε βέβαιος ποῦ θὰ
τὸ ματχαρίζονται πολὺ λίγοι. Εἶναι — δασκαλισμός.
Ναὶ! δασκαλισμός. Ὁ λαὸς ἔχει μόνον δυὸ τύπους ἢ
Τζούλια ἢ Ζουλιή—ἦς. Ἀρτῆ ἢ Ζούλια ποῦ λέτε
μὰς ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν εἶναι ἢ Giulia. Ὅλος
ὁ κόσμος θὰ τὸ προσέρη φυσικὰ Τζούλια καὶ δὲν μπορεῖ
νὰ τὸ προσέρη ἄλλιως. Γιὰ νὰ πῆ τὸ ζ, πρέπει νέρθῃ
καμιά Julia ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἄμα εἶναι τὸ -α στῆ
μέσῃ—Ζουλικα—, ἔχει ἰταλικὸ πασσαπόρτι τὸ κορίτσι.
Ὁ δάσκαλος ὅμως δὲν αγαπᾷ καὶ δὲν καταδέχεται τὸ
τς, δὲν τολμᾷ νὰ τὰλλαξῇ ὅλους διόλου» τὸ μισο-
στεῖναι Ζουλικα. Ἐτσι μπορεῖ νὰ μοιξῆ καὶ μὲ τῇ
δικῇ μας τῇ Ζουλικα. Μὰ καὶ νὰ μοιξῆ δὲν πειράζει.
Τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὰ γαλλικά. Jalousie θὰ πῆ Ζουλικα,
θὰ πῆ καὶ καρὰς: un amour sans jalousie, π.χ.,
μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ καταλάβῃ ὅπως θέλει. Con-
stance εἶναι κανὸ, εἶναι καὶ κυρία ὄνομα (γυναίκα καὶ
πολιτεία, Constance. Ποῖός ὅμως θὰ συλλογιστῆ νὰ
μὴ βάλῃ τίτλο Jalousie ἢ Constance; Κανενας.
Μπορούμε καὶ μετὰ νέρησωμε τῇ Ζουλικα ὅπως τῇ
λέμε. Μάλιστα νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲ βλέπω,
δὲν ἔχω πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ παρεξηγηθῇ; ἐμεῖς
συνήθισουμε πάντοτε τὰ κυρία ὀνόματα μὲ τὸ ἄρθρον.
Γιὰ νὰ εἶναι ἢ Giulia, ἔπρεπε νέρχῃ κ' ἐν ἡ μπόρστ.
Ἐτσι βάζουμε ἤσρα Ζουλικα, πολὺ πῶ ἤσρα παρὰ
ἢν ἔπρεπε νὰ βάλουμε Constance γαλλικά».

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΧΑΡΤΙΑ

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Ποῖα ἐλαττώματα ἀναγνωρίζετε ;
Πῶς θεραπεύεται ὁ ἔρως ;
Φῶς ἢ σκοτός ;
Ποῖοι ἐχθροὶ εἶνε οἱ μᾶλλον ἀπαικίνουνοι ;

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Ἐρ. Ποῖα ἐλευθερία εἶνε μιστή ;
Ἄπ. Ἡ ἐλευθερία μερικῶν κατὰ τῆς ἐλευθερίας τῶν
ἄλλων.
Ἐρ. Τί διαφέρει ὁ ὑπερήφανος ἀπὸ τὸν μάταιον ;
Ἄπ. Ὁ ὑπερήφανος δυνατὸν νὰ μὴ εἶνε μάταιος—ὁ
μάταιος δὲν δυνατὸν νὰ μὴ εἶνε ὑπερήφανος. Ρήμας.
Ἐρ. Ποῖα εἶνε ἡ γλυκύτερα λέξις ;
Ἄπ. Μητέρα !
Ἐρ. Δάκρυ ἢ μενίδιαμα ;
Ἄπ. Κατὰ τὸ μάτι ποῦ δακρυζεῖ—κατὰ τὸ σῶμα
ποῦ γέλλῃ.
Ἐρ. Διατί αἱ ἔμπναι γυναῖκες ἀγαποῦν τὸν ὕπνον.
Ἄπ. Διὰ νὰ μὴν εἶνε πάντοτε ἔξυπναι. Μυσωτοί.